

Skriftlig formandsberetning for DFU 2023/2024 af Jens Rohde til DFU delegeretmøde d. 9. november i Odense (det talte ord gælder).

Kære formænd og delegerede. Kære æresgæster og gæster.

Da den nye bestyrelse og jeg som formand tiltrådte for nøjagtigt et år siden, var det med en klar og tydelig dagsorden.

Delegeretmødet gav opbakning til at tage DFU ind i en ny tid, hvor dialog og samarbejde med en række organisationer, herunder særligt DBU, blev prioriteret.

Forud var gået en landsturné til dommerklubberne, hvor en række indstillinger blev drøftet. Jeg havde det privilegium at deltage i samtlige møder på den turné, selvom jeg på daværende tidspunkt ikke sad i bestyrelsen.

På turnéen blev det tydeliggjort, at ikke alene genoptagelsen af dialogmøderne og samarbejdet med DBU skulle prioriteres.

En række andre punkter blev også sat på ønskelisten. Herunder:

- 1) Dommerklubbernes indflydelse skulle skærpes.
- 2) Der var et udtalt ønske om øget synlighed af dommergerningen generelt med henblik på anerkendelse af dommergerningen som fag og idræt.
- 3) Der blev udtrykt ønske om, at DFU's arbejde og relevans blev tydeliggjort, fordi mange dommere ikke forstår, hvorfor de skal betale kontingent til DFU.
- 4) Flere medlemmer til dommerklubberne og en større merværdi ved DFU.

I den sammenhæng stod det også klart, at der i dommerklubberne var og er et bredt ønske om obligatorisk medlemskab af en dommerklub henset til, at dommerklubberne skal behandle alle dommere ens.

Formandsmødet i sommer gav et klart mandat til at indgå tøjaf tale med DBU under forudsætning af, at der var et gratis sæt og en særlig introduktionspris på de øvrige sæt, samt at DBU ville acceptere obligatorisk medlemskab af dommerklubberne.

Alt dette vender jeg tilbage til.

Som det fremgår, er det en meget bred palette af opgaver, vi har haft på bestyrelsens tallerken det seneste år.

I visse sammenhænge er DFU gået direkte fra asken i ilden, og stadig har vi et stort potentiale, der kan og skal realiseres, fordi Rom nok blev drukket i aftes, men desværre ikke er bygget på en dag.

Vi har i DFU's bestyrelse i det forløbne år arbejdet målrettet på at få en bredere samfundsaccept af dommergerningen som fag.

De værktøjer vi bruger er, at vi søger at indgå tætte relationer og samarbejder med alle de forbund og organisationer, som er relevante for os.

Jeg tog som det første kontakt til DIF, Divisionsforeningen, Dansk håndboldforbunds formand, Morten Stig Christensen (æret være hans minde), Ishockeyunionen, internationale dommerorganisationer, spillerforeningen, medier, potentielle sponsorer og andre fora, ligesom vi genoptog dialogmøderne med DBU, der havde ligget stille siden december 2021.

Arbejdet med beslægtede organisationer i sporten generelt følger tre spor:

- 1) Vi arbejder på accepten af dommergerningen som fag og selvstændig idræt, fordi vi ser det som både et rekrutterings- og fastholdelsesværktøj.
- 2) Det er afgørende for dommerklubberne og DFU, at vi i fremtiden kan realisere flere økonomiske midler til dommergerningen fra såvel offentlige myndigheder som sponsorer, hvis vi ønsker at skabe en klar merværdi, der får nye dommere til at melde sig ind i vores fællesskab.
- 3) Hvis DFU skal kunne maksimere sin indflydelse og tale med vægt på vegne af vores medlemmer, skal vi være kendt og anerkendt som en fremtidsrettet organisation, der medvirker til at løfte dansk idræt, og som taler med en vis vægt.

Lad mig understrege:

Intet af ovenstående har at gøre med, at vi søger konflikt med nogen – heller ikke DBU. Tværtimod.

Men i både almindelig politik og i idrætspolitik gælder det, at hvis ikke man spiller spillet og gør sig relevant, så bliver man spillet.

Lader vi os spille, kan vi ikke tjene dommerklubberne eller vores medlemmers interesser. Det vil være begyndelsen til enden på en vigtig tradition for danske fodbolddommere:

Nemlig at vi arbejder med fokus på dommere og ikke blot som et appendiks til andre sportsgrene.

Det er hele vores eksistensberettigelse.

Bestyrelsens arbejde på at synliggøre os internt har været, at vi i det forløbne år jævnligt har udsendt nyhedsbreve - opsat som en slags e-avis med fotos og artikler for at øge læsevenligheden.

Jeg ved godt, at der lige var et slip i nyhedsstrømmen hen over sommeren fra juni til september. Det skal jeg som formand beklage. Det er mit ansvar, men jeg var hårdt arbejdsramt i foråret og sensommeren, og jeg producerer selv tekst og opsætning, så vi ikke skal betale for varen ude i byen.

Eksternt satte vi en række aktiviteter på dagsordenen:

Vi lavede som bekendt en meget velbesøgt julekalender quiz i december måned. Den havde mange deltagere – såvel blandt vores egne medlemmer som blandt folk, der ikke var dommere.

Tak til Poul Johan for at levere det samlede teoretiske indhold, som gjorde det muligt at lave en julekalender-quiz.

Vi har derudover i det forløbne år haft et fast lille subtilt indslag hver torsdag på DR's P3, og vi har siden september fået en fast plads i Viaplay's sportspanel, der diskuterer forskellige aspekter af dansk og internationalt sport hver fredag.

Så sent som sidste uge har jeg haft et møde med Sport Live, der har 750.000 abonnenter på diverse tv-pakker. Her er vi gået i gang med at drøfte, hvordan tv-stationen kan medvirke til at sætte spot på dommergerningen - også for bredden. Planerne er bl.a. at følge en række af vores dommertalenter i DFU.

I forbindelse med medieeksponering, så skal jeg her nævne en meget trist sag:

Som det er de fleste af jer bekendt, så havde vi i begyndelsen af efterårsferien en meget voldsom episode i Hvalsø, hvor vores gode kollega Poul Andersen blev nikket en skalle og måtte på sygehuset med brækket håndrodknogler og et slemt tilredt ansigt - efter et angreb fra en forælder i FC Løjre i en – ja tro det eller lad være - **U13 kamp**.

Bestyrelsen sendte naturligvis blomster til Poul med ønsket om god bedring. Jeg har været i kontakt med Poul sidenhen, som efter omstændighederne har det godt.

Jeg vil i den forbindelse gerne takke Benny fra Nordsjællands Fodboldkommerklub for en god dialog hele vejen i forløbet.

Jeg valgte på Facebook at skrive et længere indlæg med en appel til samtlige forældre her i landet. Indlægget fik mere end 1.500 delinger og afstedkom massiv medieomtale og adskillige interviews på landsdækkende medier i efterårsferien.

Formålet var at give et opråb om, at vi har behov for en kulturændring og ikke bare en kampagne, hvis vi skal vende udviklingen om verbale overfald og forhindre flere fysiske ditto i fremtiden.

Vi skal gøre alt – og meget mere – for at sikre dommernes sikkerhed, og vi er parat til i DFU at bruge midler på advokatbistand. Det kommer jeg ind på senere. Vi skal presse på for, at DBU har et rimeligt, proportionalt men også et forebyggende sanktionsniveau. Vi skal selv uddanne os i konflikthåndtering. Men det er også vigtigt, at vi forstår, at man ikke kan straffe sig ud af alt.

Det handler om kultur, og den nødvendige kulturændring begynder der, hvor vi tør at fortælle, hvad det rent faktisk betyder, når man på stadions kalder vores dommere for ludersøn.

Alt, hvad der sker i fjernsynet, løber - ligesom vandet - nedad. Derfor kræver den slags en større, dybere og bredere samtale.

Og så sidder der måske nogle af jer og tænker:

Hvorfor skal vores formand altid kommunikere og tage plads i medierne. Skal han altid markedsføre sig selv?

Mit svar på det spørgsmål er:

Det, som ikke er kommunikeret, eksisterer ikke!

Vi har en helt unik og sympatisk historie at fortælle. Uden os, kan de andre ikke dyrke deres sport. Vi møder op, så andre kan udleve deres drømme og hobbyer på banerne i det ganske land.

Vi tager et ansvar, som hele samfundet, hele det frivillige Danmark har gavn af.

Det skal ud til folket. Jeg sætter gerne mig selv i spil og sætter en vis legemsdel i klaskenhøjde for den historie og vores metier. For det er nødvendigt.

En bredere synlighed af dommergerningen er vejen til anerkendelse, indflydelse og sponsorer. Ikke til mig. Men til vores idræt.

Kan vi gennem sponsorer, samarbejder med kommuner og stat hente midler til løbende videreuddannelse, til arbejdet ude i dommerklubberne og til generelt at realisere det, som skal til, for at vores unge dommere tænker, at de bare er **nødt** til at være medlem af vores **dommerklubber**, så behøver vi slet ikke at diskutere obligatorisk medlemskab og videreføre en konflikt med DBU. For så kommer de, fordi de vil være en del af festen.

Samtidig viser vi, at vi kan selv, og at vi er i stand til at samarbejde professionelt med andre – men samtidig stå i egen ret og gøre tingene på vores egne præmisser. I dommerklubberne og i DFU.

Det kræver synlighed. Det kræver tydelighed.

Begge dele arbejder bestyrelsen på at udvikle løbende, for det er ikke noget, der kommer af sig selv.

Vi er på vej, men der er stadig mange skridt at gå endnu. Ikke mindst fordi unge mennesker hverken kommunikerer på mail, Facebook eller ser hjemmesider længere i deres egne netværk. De er helt andre steder og netværker anderledes end vi, der er blevet ældre og er digitale indvandrere.

Hver gang vi skaber synlighed, hver gang vi opleves som relevante på tværs af mange ting, og hver gang dommerne og dommerklubberne og DFU bliver set som dem, der bidrager til andres ve og vel, og hvor der er sjovt at være, står vi stærkere.

Synlighed, tydelighed og relevans for andre end os selv, er forudsætningen for alt det, vi gerne vil.

Det bringer mig frem til bestyrelsens anmodning om at få lovhjemmel og mandat til at indgå samarbejder med tredjepart.

I dag er der i vedtægterne ikke lovhjemmel til, at DFU kan indgå i strukturerede samarbejder med hverken sponsorer, myndigheder, kommuner, regioner eller lignende.

Det vil vi gerne ændre på.

Ikke fordi der skal indgås en masse partnerskaber, som dommerklubberne ikke får ejerskab eller medindflydelse på. På ingen måde.

Men fordi vi er nødt til at skabe et forhandlingsrum for den til enhver tid siddende bestyrelse, hvor DFU kan styrke dommergerningens position og derved optimere vores muligheder for at give dommerne og dommerklubberne en række fordele ved at være medlemmer hos os, og hvor vi samtidig kan afsøge nye økonomiske muligheder.

Som led i den overordnede målsætning fra delegeretmødet sidste år om at få anerkendt dommergerningen som fag, har vi i bestyrelsen i det seneste år arbejdet på at få regeringen til at give det blå stempel til dommergerningen ved at sætte os på finansloven med henblik på at udvikle videreuddannelse, fastholdelse, sikkerhed og socialt ansvar.

Vi er derfor – for første gang i historien - nu en del af de igangværende finanslovsforhandlinger. Sådan en størrelse ved man aldrig, hvor den ender, så intet er sikkert, men efter massivt netværksarbejde på Christiansborg står vi

efter min bedste opfattelse med gode muligheder for at få et ganske pænt beløb over millionen til arbejdet med at styrke dommergerningen i Danmark.

En finanslovsbevilling vil ikke alene være penge ind i og en professionalisering af vores daglige arbejde. Det vil også være et blåt stempel og en anerkendelse, der åbner andre døre, herunder til særligt at kunne søge samarbejde med kommuner og en række fonde.

Betingelsen fra regeringen er dog klar: I skal gøre det sammen med andre aktører.

Da jeg gennem samtaler med andre idrætsorganisationer ved, at de står med samme udfordringer som fodbolddommerne gør, og da de fremsynede folk i Aarhus Fodboldkommerklub for længe siden fostrede ideen om at etablere et forum for danske sportsdommere, så har jeg – på forventet efterbevilling – meddelt finansministeren, at vi naturligvis altid er klar til at gøre tingene sammen med andre.

Problemet er, at DFU ikke har hjemmel til det i vedtægterne.

Lad mig sige det, så tydeligt, jeg kan:

Det vil være at spænde kraftigt ben for os selv, hvis vi formelt afskærer os muligheden for at komme på finansloven.

Det vil i så fald også være første gang i mine aktive 13 finanslovsforhandlinger og ti europæiske budgetforhandlinger, at jeg skulle opleve det. Og selvom der naturligvis er en første gang for alt, så håber jeg ikke, at det bliver i dag.

Bestyrelsen håber i stedet på, at I som delegerede kan se perspektivet i, at danske dommere kommer på finansloven. Vi har, såfremt det bliver tilfældet, samtidig tilsagn om økonomisk støtte fra Viborg Kommune og Idrætsrådet.

Det er en gylden og en historisk chance vi står med. Og lad mig for god ordens skyld gøre det helt klart: Det er ikke en ny spillerforening eller lignende, vi er i gang med. Det er et institut og en netværksorganisation for og mellem dommere.

Vi har også gennem en række forhandlinger fået tilsagn om, at vores dommerklubber kan få eksklusivret til at udpege dommere til internationale turneringer i regi af Referee Abroad.

Det kræver naturligvis et partnerskab med organisationen.

Vi er blevet tilbudt en rolle i det internationale samarbejde med blandt andet at skaffe EU-midler og øge den internationale fokus på trivsel og sikkerhed for fodbolddommere. Derfor er jeg som formand inviteret til Italien til årsmødet i februar næste år.

Dette arbejde kan vi i dag ikke strukturere indgå i, fordi DFU ikke har hjemmel i vedtægterne til det.

Jeg – og bestyrelsen – synes, at hvis vores dommerklubber får eksklusivret til at udpege dommere til internationale turneringer i Portugal, Paris, Florida, Australien, og invitationerne sker uden betaling for den enkelte dommer, så har vi skabt vores eget stærke salgsargument over for unge dommere, når de skal træffe valget, om de vil være med i vores dommerklubber og vores organisation eller ej.

Tænk, hvis du kun kan komme med til turneringer i Referee Abroad, hvis du er medlem af en dommerklub. Det er en enestående mulighed og et eksempel på, hvordan vi hele tiden arbejder på at skabe initiativer, der øger værdien af og gavner den enkelte dommerklub.

På samme måde vil vi kunne tilbyde vores medlemmer af dommerklubberne automatisk medlemskab af en sportsdommerorganisation på finansloven og dermed retten til at deltage i sportsdommerorganisationens aktiviteter på særligt fordelagtige vilkår, hvis vi åbner vedtægterne for det.

I såvel Køge som Silkeborg drøftede vi sidste år netop muligheden for, at vi gennem et netværkssamarbejde med andre dommere, kunne åbne muligheden for, at fodbolddommerne bliver en del af DIF. Det var Poul Johan, der først nævnte denne mulighed.

Jeg har siden italesat det som målsætning på delegeretmødet sidste år og på en lang række generalforsamlinger i dommerklubberne.

Det vil være den ultimative anerkendelse af vores idræt og samtidig give en række nye fordele at blive accepteret på finansloven og på sigt blive en del af DIF. Det kræver, at der er lovhjemmel i vores vedtægter. Ellers er det os selv, der spærrer vejen for at blive det.

Vi kan ikke sidde i forhandlingsrum med andre organisationer og bede dem vente til næste års delegeretmøde og nye vedtægtsændringer, før vi kan rykke, og vi kan heller ikke i tide og utide indkalde til ekstraordinære delegeretmøder.

Hvad vi derimod kan gøre er, at vi en gang hver 3. måned indkalder til formandsmøder på teams, så vi over året får en tættere dialog.

Ovenstående peger såmænd også ind i den kommende tøjaftale, som skal afløse den nuværende ved udløbet i sommeren 2025.

Vi ved ikke for nuværende, om vi opnår en tøjaftale med DBU. Vi arbejder på det. Jeg ved, at Jakob Koed og Bent Clausen arbejder på det i DBU. Det vil jeg gerne oprigtigt kvittere for.

Der har været et udvalgsarbejde i gang med Morten Rask, Henrik Funder, Péle Olesen og Jesper Gatten Larsen – og med Poul Duus Gilling fra DBU som sekretær.

Arbejdets udkomme er nogle af jer blevet præsenteret for her til formiddag, og umiddelbart efter min formandsberetning vil jeg gerne bede Morten Rask om at bruge 10 minutter på at folde samarbejdstankerne ud her også.

En aftale med DBU herom skal sammen med en aftale om tøj, logotryk m.v. gerne danne grundlag for en tøjaftale og for en de facto sikring af, at nye dommere bliver medlemmer af en dommerklub, selvom der ikke er obligatorisk medlemskab forbundet med en aftale.

Vi håber, at aftalen med DBU og Hummel kan lande, for der er lagt mange kræfter i at få skabt en fremtid, der styrker dommerklubberne, sikrer fastholdelsen af dommere, får nye dommere ind i folden af dommerklubber, samtidig med, at vi endelig kommer i samme familie og fremstår ens og som en fælles enhed af dommere, uanset om vi er bredde- eller elitedommere.

Det er bestyrelsens ønske, at vi når dertil, og vi har strakt os langt over for DBU.

F.eks. har vi parkeret vores første præmis om obligatorisk medlemskab af en dommerklub, fordi DBU fra første fløjt meddelte, at det ikke var til forhandling.

Med mandatet fra sommerens formandsmøde kunne vi med den melding have valgt at forlade forhandlingsbordet, men det gjorde vi ikke. For som jeg siger: Vi truer ikke med at gå, men med at blive.

Der blev opnået enighed om at nedsætte et udvalg, som skulle se på alternativer til obligatorisk medlemskab.

Resultatet af det arbejde, som udvalget dygtigt har udarbejdet og er kommet frem med, tegner så positive perspektiver, at vi i DFU's bestyrelse har sagt god for det, under forudsætning af, at DBU leverer deres del.

En del af den del – so to speak – er, at en onkelordning over et år finansieres af DBU, at pengene udbetales via dommerklubberne – af skattehensyn – og at klubberne naturligvis har ret til at kræve medlemskab for at levere den langstrakte indsats for den enkelte dommer.

I skrivende stund ved vi ikke, om DBU er klar til at indgå aftalen, men vi håber på det. Og jeg og bestyrelsen vil gerne igen takke DBU for de drøftelser, vi har haft til nu, ligesom Morten Rask, Henrik Funder, Pele Olesen og Jesper Gatten Larsen skal kvitteres for deres grundige arbejde.

Vi sender også vores tak for konstruktive møder med DBU-direktør Erik Brøgger og DBU-formand Jesper Møller – samt takker for billetter til landskamp i forbindelse med formandsmødet i sommer.

Vi beder i dag om, at I som delegerede vil give os mandat til at forhandle en aftale på plads ud fra det foreliggende grundlag, og at der skabes en frivillighed i dommerklubberne på at hægte sig på aftalen i etaper, så vi sikrer os, at alle kan være med.

Men...man skal aldrig sælge skindet, før bjørnen er skudt, og skulle det mod forventning ende der, at vi ikke mener, at en aftale er tilstrækkelig for dommerklubberne, så skal vi kunne indgå en tøjftale til anden side.

En sådan har vi allerede i dag. Men forskellen vil være den, at vi i så fald afsøger vores egne muligheder for at hente sponsorer til en sådan tøjftale med henblik på at styrke dommerklubbernes og DFU's økonomiske fundament.

Vi har kontakt til to potentielle storsponsorer, som finder os meget interessante.

Derfor anbefaler bestyrelsen i dag forsamlingen at vedtage vores i indkaldelsen udsendte vedtægtsændring i henhold til artikel 6.

Heller ikke et sponsorsamarbejde kan indgås uden ændring i vedtægten.

En potentiel tøjftale med DBU er også udgangspunktet for vores forslag til ændring af artikel 1.7.

Vi drøftede allerede i sommer og vedtog, at vores logo skulle være fortrykt på tøjet fremover. Uagtet hvem vi indgår aftale med.

Der var også i sommer bred enighed om, at det ville være formålstjenligt, om vores logo stod på højre lomme således, at det altid vil være synligt på alle dommere, uanset om man er FIFA-dommer eller ej.

Det handler ikke om at tage ære eller fornøjelse fra de få dygtigste, der opnår den fineste status blandt dommere. Tværtimod. Vi glæder os alle, når en dansk dommer kan pryde sig med FIFA-logo på venstre bryst.

Men det er altid godt at huske hinanden på, hvor vi kommer fra!

Og det er stærkt, når både bredde og elite er sammen om at fortælle vores fælles historie om, hvilket arbejde dommerklubberne gør for, at unge mennesker kan begynde en dommerkarriere med vejleder på, udviklinger gennem årene og derved rykke op i rækkerne og få en plads på de store stadions.

Det er jo alt sammen dommerklubberne, der leverer dette arbejde, og den historie fortjener at blive synliggjort for enhver - og båret af enhver. Fordi den er vores fælles arv.

Endelig ser det ikke særligt pænt ud, at DFU-logoerne bare er sat på med sikkerhedsnål og derfor flagrer så underligt, så man tror elitedommernes tøj er i stykker.

Det handler om fællesskab og vores fælles historie, som vi alle sammen arver og har ret til at være stolte af – og ingen taber ære af at bære DFU-logoet. Tværtimod.

Det er baggrunden for bestyrelsens forslag om, at DFU's logo i en tøjtafte med DBU skal kunne fortrykkes på højre lomme.

Jeg kunne sige mange flere ting. Det skal jeg undlade, for det er så trættende med meget lange formandsberetninger.

Kun skal nævnes, at vi i årets løb også været aktive i sager af disciplinær karakter begået mod vores dommere, og at vi er klar til at bruge midler til at kunne give vores dommere advokatbistand gennem ordensudvalget, såfremt vi har med meget alvorlige sager at gøre. Vi vil i den forbindelse gerne sende et klart signal til omverdenen om, at vi har en fuldstændig, helt og aldeles nultolerance over for episoder, som den Poul blev udsat for.

Det er muligt, at DBU mener, at den slags kan klares med en bøde til klubben. Det mener vi ikke. Der skal retsforfølgelse til, og det ønsker bestyrelsen, at DFU kan bidrage til sammen med anklagemyndigheden, så der ikke alene falder en straf i henhold til straffeloven, men også at vi kan åbne for et civilt søgsmål ved at nedlægge påstand – som det hedder i jurasprog - om erstatning for svie og smerte.

Vi er i bestyrelsen meget optaget af dommernes sikkerhed, og jeg kan i den forbindelse også fortælle, at DFU som følge af vores synlighed i år har været inviteret til konference om hadbeskeder af Amnesty International, hvor Jens Ø deltog på vores vegne.

Vi ud over sikkerhedsspørgsmål også medvirket til lempeligere fortolkning af reglerne i forbindelse med fleksjob i kommuner. Vi har tillige deltaget i en række forskningsprojekter på Aarhus Universitet med Thomas Lang som facilitator. Tak for det, Thomas. Vi har brug for data for at kunne agere rigtigt i fremtiden.

Herudover arbejder vi sammen med DIF meget hårdt på at få ændret skatteloftet for omkostningsgodtgørelsen for alle dommere, og håber, at dette sker fra februar næste år. Husk i øvrigt altid, at det hedder omkostningsgodtgørelse og ikke honorar, når I taler om det. Ord skaber virkelighed, og honorar vil altid blive beskattet.

Vi har i året, der er gået, fornyet vores aftaler med DFIF og med DGI.

Jeg vil gerne takke Claus Schou fra firmaidrætten og Lars Møller fra DGI for gode og konstruktive forhandlinger.

Endelig har DFU medvirket til og underskrevet fornyelse af honoraraftalerne for såvel elite-kvinderne som elite-herrerne. Jeg vil i den forbindelse rette tak til Tine Plejdrup fra DBU, Jakob Kehlet, Nanna Andersen og Frida Klarlund for gode drøftelser og godt samarbejde undervejs.

Kære Venner. Kære fodbolddommere. Kære delegerede

Fremtiden er ikke noget, der ligger og venter på os. Den er her – lige her og lige nu. Det er vores opgave at gribe den og skabe det bedste ud af den for dommerklubberne, for dommerne, og for dommergerningen generelt.

Et kig ind i de kommende år fortæller om store udfordringer. Mange dommere vil pensionere sig, og vi er stadig udfordret af de mange tilbud, som unge står med i dag. Der skal noget ekstra til for at vælge en tilværelse som dommer.

Det ekstra vil vi gerne arbejde på bliver en realitet.

Vi håber i bestyrelsen, at I vil give os mandat til at arbejde videre på at skabe stærkere sociale relationer mellem os alle i DFU, give synlighed til dommergerningen gennem de positive historier, relevans og netværk og derved fuldføre det fundament, vi i fællesskab har skabt ved sidste års delegeretmøde og i de to formandsmøder, vi har holdt siden. Det ene på teams, og det andet i forbindelse med fodboldlandskampen i juni måned.

Jeg er glad for at kunne fortælle, at en samlet bestyrelse er villig til at tage en tørn mere for DFU, og jeg vil gerne slutte min beretning med at takke alle jer

formænd for året, der er gået – og i særdeleshed Kim, Poul Johan, Kjeld, Pele, Per og Jens for det arbejde I har lagt i bestyrelsen i det forgange år.

Tak for ordet.